

gaar for at være i den store Offentlighed, vil han ikke være overfor Hustruen; men det er dog det, det ene og alene kommer an paa. Derfor vil jeg foreslaa det ærede Medlem, at han ligesom jeg skal have absolut Tillid til Kvindens Instinkt; hvis det ærede Medlems Hustru i den omtalte Situation vil forlange Skilsmisse, er det saamænd, fordi vedkommende ikke er en eksemplarisk Ægte-mand overfor hende.

Saa er der det store Spørgsmaal, om Separation og Skilsmisse bør kunne ske ved Bevilling. Jeg blev ikke rigtig klar over det ærede Medlems Stilling hertil, men hans Anskuelse gik dog vist nærmest i den Retning, at det var rimeligt at overlade Sagen til Domstolene, medmindre der kunde anføres gode Argumenter for Overladelse til Administrationen. Det er egentlig ogsaa min Anskuelse; jeg mener blot, at man under visse Omstændigheder kan overlade Sagen til Administrationen. Derfor glædede jeg mig over den Stilling, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) indtog i saa Henseende. Ganske vist sagde det ærede Medlem, at de øvrige Ordførere her havde været imod hende, men det er ikke rigtigt, thi f. Eks. det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) var slet ikke inde paa Spørgsmaalet, og jeg haaber dog ogsaa fra ham at kunne faa Tilslutning til, at Bevillinger kan gives af Administrationen. Det er vistnok et almindeligt Ønske, f. Eks. hos alle Sagførere.

Jeg takker det ærede 15de tingvalgte Medlem for hans Tilslutning. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt de herhenhørende processuelle Regler bør optages i denne Lov eller i en Lov om Retsplejen, kan jeg let blive enig med det ærede Medlem om, at det maaske er uheldigt at have dem her, og saa tager vi dem paa Lovforslaget om Retsplejen. Naar det ærede Medlem var bange for Ordet Vielse i Forbindelse med Ordet borgerlig, tror jeg, denne hans Opfattelse er urigtig, for naar man i daglig Tale bruger Ordet borgerlig Vielse, hvorfor skulde man saa ikke indføre det i Lovsproget? Der er ingen af os, som taler om borgerlig Ægteforening. De allerfleste af os taler om borgerlig Vielse, og da Ordene Vielse og Lysning ikke historisk set er knyttet til det kirkelige, synes jeg godt,

man kan bruge Ordet i den nævnte Forbindelse.

Angaaende Spørgsmaalet Vielsebrev udtalte det ærede Medlem, at man maaske gik noget for vidt, naar det kunde gives under alle Omstændigheder. Det kan godt være, at der skulde indføres en lille Begrænsning, men ellers forekommer det mig rimeligt, at der kan gives Bevilling, idet det for mange Mennesker er kedeligt, at det skal bekendtgøres, at de agter at indgaa Ægteskab. Det kan være, at vedkommende skal rejse eller kan anføre en anden god Grund. Her finder jeg det altsaa rimeligt at sige: vi kan hjælpe, men vedkommende skal betale almindeligt Gebyr.

De øvrige Regler, det ærede Medlem (Godskesen) var inde paa: Spørgsmaalet om Pressen, om, hvem der skal betale, om, hvorvidt Næstformanden kan foretage Vielsen, er i Virkeligheden, som ogsaa det ærede Medlem selv sagde, Ubetydeligheder, hvorom vi sikkert nok bliver enige. Dog maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der skal betale, Statskassen eller Kommunekassen, mene, at det er mest praktisk at lade Kommunekassen betale. Der kan jo i saa Fald ikke blive Tale om ret mange Udgifter. Skulde derimod Statskassen til at betale for alle Kommuner blev det let dyrere. Men det for mig egentlig afgørende er, at det vilde medføre en Korrespondance af den anden Verden. Naar Kommunerne opsluger en eller anden lille Bekendtgørelsestavle, skulde Regningen for den gennem alle de forskellige Instanser ind til Ministeriet. Det forekommer mig upraktisk, og da der kun er Tale om ganske ubetydelige Udgifter, synes jeg, man kan acceptere denne Regel. Jeg beklager, at Forandringen ikke er blevet udtrykt i Motiverne; det skyldes, at det er en Ændring, som jeg foretog i sidste Øjeblik.

Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) synes jeg ser vel mørkt paa Kvindens Stilling i formueretlig Henseende under de nuværende Forhold. Det er jo nemlig ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at Manden nu er eneraadig over Formuen; i de allerfleste Tilfælde raader Konen i stor Udstrækning derover. For det første kan en Hustru raade over det, hun selv har indført i Ægteskabet, hvis det er